

idet han strax maatte aflevere det Sele til Statskassen, og altsaa ingen Fornælselse havde deraf. Men deri tager det ærede Medlem fejl; thi det maatte han slet ikke. Det er ganske vist, at naar Ministeren havde begaaet den Uforsigtighed — jeg mener Uforsigtighed fra hans Synspunkt — at levere det Afklippede ind i Stiftsmidlerne, var han ikke mere raadig derover; men var han blot saa forsigtig, strax at disponere over det, saa lagde det Forslag, som Udvalget stillede i Fjor og som Forrettinget vedtog, ingen Hindring i Veien derfor. Det er netop Sagen, og det kan ikke hjælpe at lukke Dinene derfor, thi det er virkelig Alfsaldet, saaledes som Forslaget lod i Fjor. Det lod saaledes: „Udfrag, foretagne i geistlige Embeders Indtægter siden 11te Juni 1875 og inddragne i Fonds under Navn af Stiftsmidler, anslaaes til 50,000 Kr.“. Altsaa, naar disse Midler vare inddragne i Fonden under Navn af Stiftsmidler, kom de ind paa Finantsloven, og saa kunde Ministeren ikke raade over dem; men saa længe de ikke vare indbragte i Stiftsmidlerne, kunde han raade over dem. Vilde altsaa Ministeren ved en Resolution klippe Midler bort fra Embederne, var han ikke hindret deri ved den Position, som det ærede Medlem var Ordfører for paa Finantsloven i Fjor, saa lidt som han derved var forhindret fra strax at lægge det Fraflippede hen til et andet Kald, og hvad enten Ministeren havde gjort det efter en Plan eller ikke — og vi kunne jo ikke kjende noget til Ministerens Planer og altsaa heller ikke vide, om der var nogen Plan eller ikke — var det ikke muligt at røre Ministeren gennem det Forslag, som det ærede Medlem var Ordfører for i Fjor. Det er Sagen, og det nytter ikke at lukke Dinene derfor. Altsaa, hele den Historie, at man ved Forslaget i Fjor hindrede Ministeren i at klippe fra og disponere over Midlerne, er fuldstændig greben ud af Luften; men det ligger i, at man maasse ikke selv har været klar over Forslaget. Af det ærede Medlems Udtalelser i Dag ser jeg saaledes, at han ingenlunde har været sig ganske bevidst, at Forslaget i Fjor virkelig lod en meget stor Bagdør staa aaben for Ministeren, og det Samme vil jeg sige til det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti), at ogsaa i hans Udtalelser laa en Misforstaaelse, en Misforstaaelse af Forslagets virkelige Betydning, saa at altsaa al denne Historie, at vi vare mere sikkre mod Fraflipping ved Forslaget i Fjor end ved Forslaget i Aar, hører ingen Steder hjemme. Jeg vil endog saa sige, at der er mere Sikkerhed efter Forslaget i Aar, thi hvis dette vedtages af hele Rigsdagen med Ministerens Samtykke, ligger deri fra Ministerens Side en Anerkjendelse af, at han ikke kan benytte den tidligere Praxis. Det er Noget, som man nogenlunde kan anse for sikkert — juridisk er der ganske vist ingen Sikkerhed; men der ligger deri en større Garanti end i det Forslag, det ærede Medlem fra Kolding (Berg)

fastholder til Trods for den Bagdør, det holdt aabent; men det ærede Medlem har ikke været opmærksom paa Bagdøren. — Nu siger det ærede Medlem, at den anden Del af Forslaget ophæver fuldstændig den første Del. Det skulde ogsaa bevise, og for at bevise det har det ærede Medlem ikke haft Andet tilovers end at sige det Samme som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amt 4de Valgkreds (Hørup), at han ikke bryd sig om Forklaringer. Nu siger jeg — og det maa jeg ogsaa sige til det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Taubert) — at der ligger aldeles ingen Anerkjendelse af Ret deri, at man omtaler en Ret; men dernæst, naar man reserverer sig udtrykkelig i Betænkningen, og man fra begge Sider bliver enig om, at der ikke ligger nogen Anerkjendelse i denne Omtale, saa er det saa utvivlsomt, at der ikke i Forslaget ligger nogen Anerkjendelse af nogen Ret, at jeg ikke forstaar, at Nogen vil lægge en saadan Anerkjendelse deri. Men til yderligere Sikkerhed — ikke fordi jeg eller nogen Anden ra vor Side virkelig tror, at vi ved at stemme for Forslaget skulde skabe en Ret, der ikke eksisterer — har jeg jo illadt mig at foreslaa de Herrer nu at stemme for Forslaget og derefter tage det under fornyet Overveielse, og jeg har ment derved fuldstændig at berøve dem enhver som helst Uro, saa at der ikke kunde være nogen som helst Grund for de Herrer til ikke at stemme for Forslaget. Har man en afvigende Mening fra vor, og er man angstelig og derhos forsigtig overfor et Forslag, selv naar det kommer fra et Udvalg, man ellers er enig med, saa maa man udtale denne Frygt og indrette sin Afstemning derefter; men jeg ser ikke, at de Herrer have nogen Grund til at frygte, naar der foreligger en saadan Erklæring som den, der nu foreligger fra mig paa Udvalgets Flertals Begne. Jeg vil endog sige, at det vilde være en mærkværdig Fremgangsmaade, om man i et Spørgsmaal, hvor man iøvrigt er enig med Flertallet, kunde af Vengsteligbed ved et Udtryk, selv efter at Ordføreren paa Flertallets Begne har erklæret, at han er villig til at sjerne enhver Misforstaaelse og tage den vedkommende Pasfus under fornyet Overveielse, og i Forening med de Herrer selv gjøre den til Gjenstand for fornyet Prøvelse — jeg siger, at det vilde være en mærkværdig, ja, en uhørt, en aldeles uhørt Fremgangsmaade saa at stemme imod Forslaget. Naar man saa alligevel siger: Vi maa dog stemme imod Forslaget, siger jeg, det er uhørt, det er ikke nogen rigtig Fremgangsmaade. Men, siger det ærede Medlem, det er mig saa overmaade vigtigt, at det bliver forkastet, idet det ellers vilde være første Gang, at man her paa Finantsloven anerkjendte denne Ret for Administrationen. Det er jo ogsaa det, det ærede Medlem fra Rjøge (Hørup) har forklaret, og jeg talter ham derfor, skjøndt det ganske vist var en noget unød-